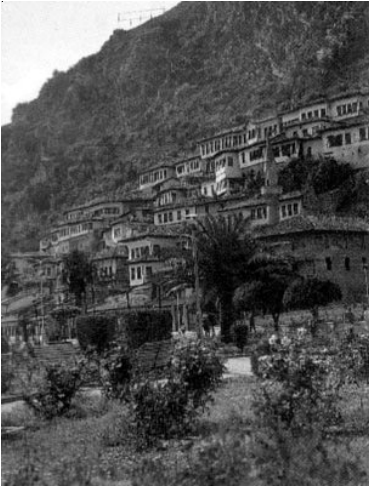

La tristor albanesa

Bashkim Shehu

Aquest estiu, quan vaig anar com de costum al meu país, Albània, vaig adonar-me que als meus compatriotes els mancava esperança i gairebé els havia ofegat la desesperació. S'entén que en

aquesta situació espiritual tan estesa entre ells ha influenciat la manca de llums com mai abans en temps d'estiu. A l'hivern sí, aquesta mena de mancances s'ha fet normal des de l'any 1991, arran de la caiguda de la dictadura comunista. La gent va començar a comprar electrodomèstics i a fer servir l'electricitat com a calefacció com a única possibilitat, i així la capacitat individual de consum va anar creixent, mentre la capacitat de l'estat de garantir serveis que cap altre no pot donar es va atrofiar. Així doncs, els individus un a un tenien moltes més fonts, però l'esfera comuna, l'estat, havia minvat les seves fonts s'havien autodestruït en una mesura molt gran, s'havien reduït com les aigües de les centrals hidroelèctriques en temps de sequera. La gent es va acostumar amb la foscor a l'hivern i per això l'estat no fa res des de fa anys. Encara que la gent no s'ha acostumat amb la falta de llum a l'estiu, no poden fer-hi res. Perquè no esperen res de l'estat quan han vist com s'alternen governs de diferents colors, però tots caracteritzats per l'autoritarisme i per la corrupció, o per les dues coses alhora com l'actual.

La desesperació que vaig percebre a Albània, però, en té també altres causes. És cert que l'última dècada l'economia ha tingut un creixement del 6% anual de mitjana aproximadament. S'ha creat una mena de capa mitjana cada cop més àmplia, però cada cop més insegura, i és possible que aquesta inseguretats ha

superat el punt crític i ha esdevingut desesperació. I d'aquesta capa és la major part de la gent que tinc ocasió de trobar-me. Em fa l'efecte, però, que la inseguretats és una sensació que senten també els nous rics, com vaig saber de manera indirecta. Estem davant d'una mala governació? Davant d'una mala administració de l'economia, cosa que du la caiguda, i l'ensorrament de la riquesa. És possible.

Mentrestant, més enllà d'aquest pessimisme de la gent que tem que baixarà el seu nivell de vida, tenim la situació miserable i darrera qualsevol possibilitat la desesperació permanent d'aquells que l'estadística reflecteix com el 15 % de la població amb 1-2 dòlars diaris, que no poden anar més baix, si no és al nivell de l'altre 15 % amb menys d'1 dòlar diari que no tenen cap altre nivell més baix on caure. No es pot negar, però, que la situació actual és molt i molt millor que la del règim de fa temps, no només perquè la gent és políticament més lliure, inclòs des del punt de vista econòmic, sinó per aquells que són pobres, comparat

amb la pobresa d'aleshores, molt més miserable i de proporcions més àmplies. Només que a q u e s t a

mena de comparacions no són gens consoladores, fins i tot no tenen sentit per ningú. El passat adquireix sentit només si vivim amb la dimensió del futur.

Però tornem a la tristor que vaig veure en els meus compatriotes al llar de la visita al meu país natal, que pot tenir, naturalment, altres causes, però que, en tot cas, fa que jo també m'entristeixi. I haig de dir que la situació realment no és tan negra i sense perspectives amb una mirada com a mínim a mig termini. De tota manera, la pròpia situació anímica de la gent, com està tan estesa, és una realitat, un factor de pes, que llastra el canvi.

finques
POUS

70
ANYS

La garantia de l'experiència

API
AGENTS DE LA
PROPIETAT IMMOBILIÀRIA

Col·legi
ADMINISTRADOR DE
FINQUES COL·LEGIAT

Av. Costa Brava, 26 local
08389 PALAFOLLS

Tel. 93 762 06 40 Fax 93.766.61.54 palafolls@finquespous.cat www.finquespou.cat